

MAURUS,

RAVENNATENSIS ARCHIEPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA.

(Ex Ughello, Italia sacra.)

Maurus, ex œconomō Ravennatis Ecclesiam, archiepiscopus ejusdem adlectus est anno 648. Hic ex superbia (a) potentiaque contra Romanum pontificem nefarie rebellavit, contumaxque fuisse dicitur quoad vixit. Etenim cum Vitellianus pontifex ad dicendam causam illum Romam vocasset, pontificium contempsit imperium, vicissimque per summam temeritatem, romanum pontificem ad suum citavit tribunal judicandum. Quin moriens tantum abfuit ut contumaciam ejuraret, ut etiam clero suo mandaverit se-

(a) Anno 649, quo, ut verior calculus ex Orlino docet, habita est synodus Romana a sancto Martino papa, adhuc obsequentissimum fuisse Romanæ sedi

A cessionem a papa. Quamobrem Adeodatus pontifex omnem Mauri memoriam in anniversariis inferis censuit mandavitque abolendam. Itaque Maurus contumax et superbus misere vitam finivit, nactusque suæ contumaciæ par porphyriticum sepulchrum est apud sanctum Appollinarem. Adeo divitiæ instant, adeo potentia mortales transversos agit, ut plerumque se perdere malint, quam aliorum justæ potentis subjecti videri.

Maurum Ravennatem constat, cum illi concilio præsto fuerit per Maurum episcopum Cæsensem.

MAURI,

RAVENNATENSIS ARCHIEPISCOPI,

EPISTOLA UNICA,

AD MARTINUM PONTIFICEM ROMANUM ADVERSUS MONOTHELITARUM
HÆRESIM.

(Mansi, Concilliorum Collectio.)

Δισπότῃ ἀγιωτάτῳ καὶ μακαριωτάτῳ ἀποστολικῷ οἰκου-
μενικῷ ἀρχιεπί Μαρτίνῳ πάπῃ, Μαῦρος δούλος τῶν
δούλων τοῦ Θεοῦ.

Μονογενῆς πᾶσι καὶ κυριωτάτῃ θεραπείᾳ διδῶρηται
παρὰ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, τὸ βεβκίως
ἐκείνα κατέχειν ἄπερ διὰ τοῦ κηρύγματος τῶν ἁγίων ἀπο-
στόλων, καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ἁγίων πατρῶν ἡμῶν
παρελάθομεν. Τοιγαροῦν ἐπέειπερ διὰ τῶν ἀποστολικῶν
ὑμῶν προστάξεων τὴν ὑμέτεραν ἀγιωσύνην ὑπεμνηματί-
σθη καταλαβεῖν ἐνεκεν τῶν συντεθέντων κατὰ τε τῆς τῶν
πατρῶν διδασκαλίας, καὶ τῆς καθολικῆς τοῦ Θεοῦ καὶ
ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἵνα μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων
ὀρίσωμεν ἄπερ οἱ πατέρες περὶ τῶν τοιούτων πριστά-
τουςεν, ἀναγκαιῶς πρὸς ταύτην μου τὴν διὰ τῆς ἀνοφορᾶς
ἀπολογίαν ἰλθεῖν ἐσπούδασα, γνωρίζων ὡς ἐμοῦ τοῦτο
πράττειν ἐτοιμῶς ἔχοντας, ἐκωλύθην ἔπει τοῦ ἐξερκέτου
καὶ τοῦ λαοῦ τούτης τῆς πόλεως, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Πεντα-
πόλεως, διὰ τὰς ἀδήλους τῶν παρακειμένων ἐνῶν ἐπι-
θουλᾶς, καὶ τὸ μήποτε ὡς παρεῖναι τὸν εὐκλείστατον
ἔξαρχον· παρακαλῶ τοίνυν μὴ ὡς ἀπόντα μᾶλλον, ἀλλ'
ὡς παρόντα με καταξιώσκει προσδέξασθαι τὴν ὑμέτεραν

B Domino sancto et meritis beatissimo, totoque orbe
apostolico et universali pontifici Martino papæ,
Maurus servus servorum Dei episcopus.

Unicum omnibus et singulare est Redemptoris
Dei et Domini nostri Jesu Christi concessum reme-
dium ad animarum nostrarum salutem, ut ea quæ
per apostolorum prædicationem percepimus et Patrum
doctrinam, procul dubio teneamus. Ergo quia apo-
stolatus vestri præceptionibus admonitus ut pro his
quæ adversus eorum doctrinam commentata sunt
debeam ad sanctam et apostolicam Ecclesiam catho-
licam vestramque præsentiam reperiri, et una cum
cæteris episcopis quæ de his Patres præcipiunt de-
beant terminari, neque etiam præparatum, dum ab
exercitu et plebe hujus civitatis, vel etiam Pentapo-
litanorum, detinerer, pro incertis gentilium excu-
sionibus, et non se habentibus præsentia excellen-
tissimi exarchi, ad hanc suggestionis meæ satisfactio-
nem venire compulsus sum, quod cum summo mœ-
rore satisfaciens supplico, ut me non sicut absentem,
sed ut præsentem et festinantem suscipere apostola-
tus vester dignetur. Nam in his quæ moventur, et con-

ira Patrum orthodoxorum decreta proponuntur, me non aliter sentire, nisi quomodo sancta vestra apostolica doctrina et orthodoxa tenet Ecclesia, et omnem novitatem repellens atque respuens, non solum ecthesin, quæ a Pyrrho Constantinopolitano episcopo defendebatur, abjiciam, quippe quia ut hæretica doctibus Constantinopolitanæ Ecclesiæ est deposita, sed et quæ ad ejusdem defensionem noviter conscripta sunt, omni modo nec consentio, nec suscipio, sed cum anathemate repello. Sed et duas operationes duasque voluntates profiteor, et Deum et hominem Dominum Jesum Christum per Spiritum sanctum in utero Virginis conceptum et natum, in duas naturis verum Deum et hominem, in una persona utraque operantem, quæ deitatis et humanitatis sunt, tenere me profiteor, nec aliud quam quod sanctas quatuor universales synodos invenimus prædicasse, et quintam sub piæ memoriæ Justiniano, suscipere, sed solum fidem a Patribus constitutam, per quam verum Deum verumque hominem totum in suis, totum in nostris prædicaverunt, omni constantia profiteri. Ad quod hanc satisfactionis nixæ suggestionem, per confamilios meos Maurum Cæsariensem episcopum et Deusdedit presbyterum, dirigere non omisi, eoque vice mea, ut quidquid adversum ecthesios vel alia conscripta ad ejus defensionem noviter commentata descripserint me sine dubio esse conservaturum. Et subscriptio. Ora pro me, domine sancte et meritis beatissime, totoque orbe apostolice papa.

των ὑφίστανται, ταῦτα με ἀναμφιβόλως παραφυλάττειν. Ἡ ὑπογραφή· Εὐξασθε ὑπὲρ ἐμοῦ, κύριε ἀγιώτατε καὶ μακροτάτε, καὶ τοῦ κόσμου παντός ἀποστολικὴ πάπα.

ἀποστολικὴν ἀγιωσύνην. Περὶ γὰρ τῶν προκειμένων, ἤ-τοι τῶν προτεθέντων κατὰ τῶν θεσπισμάτων τῶν ὀρθοδόξων πατρῶν, οὐκ ἄλλως φρονῶ, εἰ μὴ καθὼς ἡ ἀγία ὑμῶν ἀποστολικὴ διδασκαλία φρονεῖ. Κατέχειν γὰρ ὁμολογῶ ὡς ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κατέχει, πᾶσαν καινοτομίαν ἐξωθούμενός τε καὶ διαβρίπτων, ὥστε μὴ μόνον τὴν ὑπὸ Πύρρου, τοῦ γενομένου Κωνσταντινουπόλεως ἐπισκόπου, διεκδικουμένην ἔχθειν ἀπαβάλλεσθαι, τὴν ἐκ τῶν τειχῶν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας κατενεχθεῖσαν ὡς αἰρετικὴν, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ πρὸς ἐκδίκησιν αὐτῆς νεωστὶ συγγραφέντα διαπτύειν μετὰ ἀναθήματος, οὐδαμῶς αὐτὰ προσδεχόμενος, ἢ συναίνων αὐτοῖς παντελῶς. Δύο γὰρ ἐνεργείες, καὶ δύο θελήματα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρεσβέω, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον αὐτὸν ὄντα γινώσκων, καὶ ἐκ Πνύματος ἁγίου ἐν γαστρὶ τῆς Παρθένου συλλαβέντα, καὶ ἀσπύρωσ ἐξ αὐτῆς γεννηθέντα. Δύο γὰρ φύσεις ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ προσώπῳ πιστεύομεν ἑκάτερα ἐνεργοῦντι. τὰ τε τῆς θεότητος αὐτοῦ καὶ τὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄλλο τι μὴ παραδεχόμενοι παρὰ τὰ ἐκ τῶν ἁγίων οἰκουμενικῶν τεισάρων συνόδων κηρυχθέντα, καὶ τῆς πέμπτης τῆς ἐπὶ τοῦ ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένης Ἰουστινιανοῦ. Ἀλλὰ μόνον τὴν ἐκ τῶν ἁγίων πατρῶν παραδοθειῶσαν κατέχομεν πίστιν, δι' ἧς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ἀληθινόν, ὅλον ἐν τοῖς ἰδίῳις, ὅλον ἐν τοῖς ἡμετέροις, ἐκήρυξαν μετὰ πάσης ἀκλινοῦς ὁμολογίας σταθερῶς πιστεύομεν. Οὐ χάριν, ὡς εἴρηται, τὴν τῆς παρουσίας ἀπολογίας ἀνεφορὰν ἰσπούδασα καταπέμψαι διὰ τῶν συνδούλων μου Μαύρου τοῦ Κεσίνης ἐπισκόπου, καὶ Δεουσδέδου τοῦ πρεσβυτέρου, ὅπως τὸ ἐμὸν ἀναπληρώσωσι πρόσωπον, καὶ πᾶν εἴτι κατὰ τῆς εἰρημένης ἐκθίσεως, ἢ καὶ καθ' ἐτέρων συγγραμμάτων εἰς ἐκδίκησιν αὐτῆς νεωστὶ συνταγέ-

των συγγραμμάτων εἰς ἐκδίκησιν αὐτῆς νεωστὶ συνταγέ-

ANNO DOMINI DCXLIX.

SANCTUS MARTINUS I,

ROMANUS PONTIFEX.

NOTITIA HISTORICA

(Mansi, Conciliorum ampl. collectio.)

Martinus, ^a de civitate Tudertina, provincia Tus- D cixæ, ^b sedit annos sex, mensem unum, dies viginti

NOTÆ SEVERINI BINII.

^a Martinus. Anno Christi 649, die prima mensis Julii post interregnum unius mensis et sexdecim dierum, Martinus, ex Tuscia oriundus, thronum apostolicum conscendit. Hunc Novatianæ hæreseos sectatorem fuisse calumniantur novatores hæretici, ideo quod in epistola 11, ad Amandum, docerit non esse dandam veniam presbyteris vel diaconis post ordinationem suam peccantibus. Sed si pontificis epistolam sequestrato omni affectu attente legissent, vel etiamnum legerunt, sine dubio ipsos suæ malitiæ et ignorantia punderet. Cum enim Amandus Trajectensis episcopus, pravos mores ecclesiasticorum, per læsus, a Romano pontifice vacationem ab episcopatu per litteras petivisset, Martinus merito id, quod cum incommodo ecclesiæ Trajectensis petiverat, illi ne-

gavit, et ad disciplinam ecclesiasticam ibidem reformandum eumdem admonuit, ut presbyteros ac diaconos graviter peccantes a gradu suo deponat; et, si respuerint, veniamque petierint, eos quidem absolvat, sed nunquam suis gradibus ac dignitatibus restituat. Unde patet quod Martinus non tam de peccatorum venia, quam de restitutione ad sacra ministeria loquatur. Vide Bellarum. lib. iv de Rom. pontif., cap. 12.

Hic per sanctum Landelinum, Cameracensis ecclesiæ presbyterum, et sanctum Amandum Leodiensem [Trajectensem] episcopum, et sanctum Follianum Hiberniæ apostolum, impetita ipsis prædicandi facultate, multos infideles ad Ecclesiam perduxit.

^b Sedit annos sex. Baronius, in appendice tom. XI,